

[Erdélyi Magyar Adatbank]

Páskándi Géza

**SZEBB A PÁVA,
MINT
A PULYKA**

ÁRKOSSY ISTVÁN RAJZAIVAL

IFJÚSÁGI KÖNYVKIADÓ BUKAREST

POR OSZKÁR

Por Oszkár
poroszkál,
s ha jó sár van,
a tócsában
térdig jár.

Nyüttön-nyövi
nadrágját,
egerek is
megrágják.

Lábbelijét
se kíméli,
mint malacka,
lötty-latyakba
az életét
így éli.

Por Oszkár
poroszkál,
holnap szemétdombon hál!

NE FÉLJÜNK A KRAMPUSZTÓL

Sose félj a krampusztól,
odacsapunk s elpusztul!
Kezéből kihull a virgács,
nem marad csak ezüst-forgács.

Ne ijesszen vasorrú bába,
bütyök az ujja, tyúkszem a lába.

Hát ez a hétfejű sárkány?
Vakargasd meg egy tokáját
s röfög, mint az
ártán.

Ne félj, kislány, s te kisiú,
már a rémek
vének –
nemsokára, nemsokára
temetőbe térnek.

MELYIK VAGY TE? – NEVEKKEL INCSELKEDŐ –

Ez a Pali
nagyon csali,
csereberél
egeret,
mindenféle
bogarat,
gilisztáért könyvet ad,
aztán addig guberál,
míg egy marék gilisztára
boldogabb vevőt talál.

*

Ityu-Pityu,
minden fityeg,
az órája
sose ketyeg.
Ront-bont,
csúnyát mond.

*

Olga, Olga –
gyertyát gyújt az orra,
talán jövőre
lesz zsebkendője.

*

Ilonka
goromba,
mindenkivel
pörlekedik,
dérrel-durral
csatorál,
szája malom,
csepül, csépel,
sulykol, szapul,
nyelve kever –
fakanál.

*

Teri s Feri
tereferél,
egész nap a
felnőttekről
ezt-azt beszél.

*

Uri Gyuri
gyuriuri, –
Gyuri ül,
Gyuri áll,
illetget és
urizál.

*

Piroska, Piroska–
szája mindig zsiroska.

*

Bertalan
a kabátja gombtalan,
de ő azért gondtalan.

*

Ugri Feri
a kicsiket üti-veri,
de a nagyobbbat nem meri.

*

Rózsika
itt fáj, ott fáj:
kólíka,
náthás a kis orrlíka...
Mintha lenne annyi baja,
mint akinek ősz a haja.

*

Évike,
a körmödet mérik-e?
Mintha a cicáé volna,
talán cincogót is fogna.

*

Hümm...hümm...hümm...
Nevenincs.
Elkopott.
Elfogyott.
Addig írta,
késre
véste,
hatra, vakra
padra,
fába
meg falakra,
hogy itt maradt
név nélkül.
Emlékül,

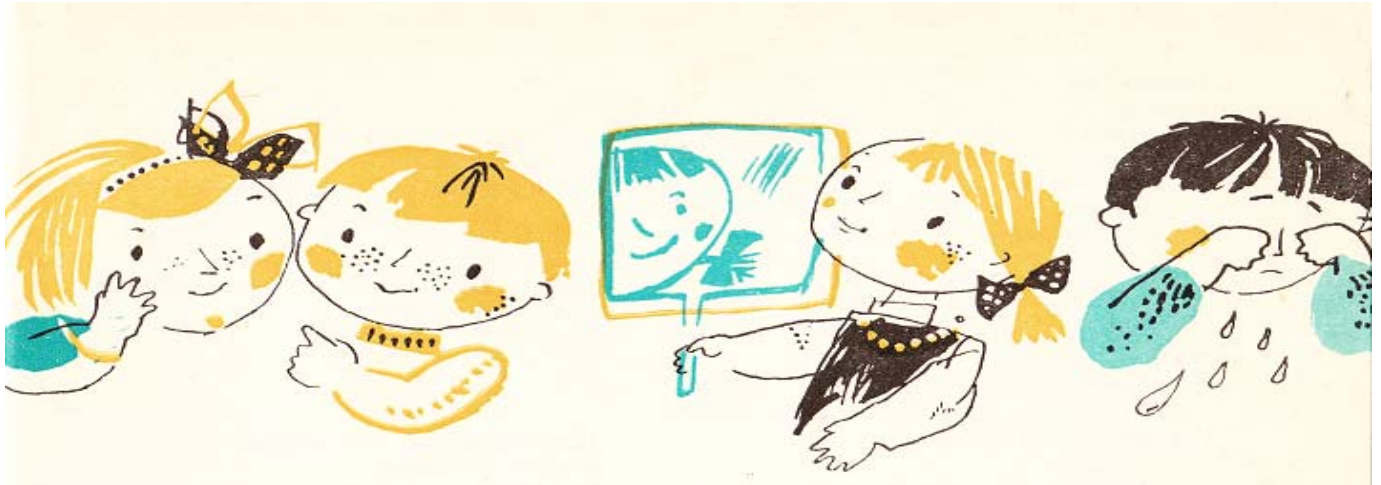
neve már:
„Ez a kicsi:
nagy számár.”

*

Ödön
szeme lóg a ködön,
lába elé nem néz,
utca hosszán elvész,
huppan-hoppan,
kátyuba kottyán,
Csöpp Ödönke,
hol bödönbe
vagy tócsába,
pocsolyába,
hébe-hóba
meg hordóba,
vízbe-tóba
meg gödörbe
pottyán!

*

Rontom-bontom,
ez a Rudi
mindent szétszed,
mindent elront,
összerakni semmit sem tud.

Rontsuk el hát
nevét mi is:
nem Rudi ő,
hanem csak: Rud.

*

Ági, Ági, Ágicska,
kiváncsi, kíváncsicska,
Ági, Ági, Ágneske,
szeme, mint a mágneske:

fedő
alatt mi fő,
hányas ez a
cipő? –
orrockája
ici-pici,
sose nő meg,
mert mindenbe
beleüti!

*

Finnyás Fáni
fintorog,
gyomrocskája
bár korog.
Kis darab –
nagy darab ...
Végül éhesen marad!

*

Eszti,
fejét elveszti:
leckéjét hadarja,
míg összezavarja.

*

Hajnalka,Hajnalka.
Tükörbe néz hajnalba.
Ha a könyve tükör lenne,
már is új osztályba menne.

*

Jutka,
városi kis fruska.
Azt se tudja, ki a Riska.
Azt hiszi, a Riska tőgye
szarva közé van tán nőve.

Juliska, Juliska,
elfő a puliszka!

*

Mariska, Mariska,
lyukas a harisnya.

*

Hosszabb péntek, mint szombat,
a szoknyája llonnak
kurtább, mint a csipkésing:
Jaj, de kurta-furcsa így.

*

Öcsi kicsi, inkább öcsök,
alig nagyobb, mint egy tücsök.
Se trombita, csinadratta,
nem érdekli csak a labda.
Kicsi fejét – elfejeli.
Sosincs teli.
Kicsi Öcsi, babszem öcsök,
kicsi marad, mint egy prücsök.
Izeg-mozog, de – bokáig,
az agya majd berozsdázik.

*

Géza, Géza, gézengúz,
verebet csíp, varjut nyúz,
alattomban
a sarokban
kicsi cica-farkot húz.

*

Sanyika, Sanyika,
ne légy olyan sunyika!

*

Gábor, Gábor,
fél az árnyékától!

*

Zsolt,
keze-lába horzsolt.

*

Zsuzsika,
örök-bóggó-muzsika.

*

Erzsébet
tehén helyett
a madarat
fejné meg!

*

Oszkár,
befőttön motoszkál.

*

Ez a Gyszi
alamuszi!

*

Elemér
sánta kutyát
döglött macskát
kölcsonkér!

*

Jánoska,
eltévedt a városba'!

*

Dénes,
káka-belú, kényes!

*

Jóska,
olyan, mint a sóska!

*

Péter,
a hajad hány méter?

*

Irénke,
lennél kicsit szerényke!

*

Magda, Magda,
duzzogj magadba'!

*

Ibolyka,
mi lenne, ha
minden könnyed
kifolyna!?

ŐSZ NYOMÁBAN

Ősz nyomában jó a friss tél,
arany változik ezüstté,

haloványul őszi barna,
s fölfénylik a tél hatalma.

Fázósabbak vének, bölcsek.
Nézik hunytát a gyümölcsnek.

Gyümölcs-hunyást, dér-hullongást,
égi-fehér köd-szállongást.

Ősz vagyonát mesebeli
Patyolat Tél bezsebeli.

Hiszen az ősz nemcsak tarolt,
de tékozolt, de pazarolt...

Gyertek fiúk, gyertek lányok,
gereblyézzünk, gyűjtsünk lángot.

Kiskosárba szedve, félve,
rakjuk fősvénykésen télre.

Gyümölcs nyíljék hópihén is.
Gyertek, majd segíték én is!

A GATYÁS TYÚK

Volt egyszer egy gatyás tyúk,
naponta tíz tojást tojt,
de mindegyik tojás után
iszonyút kotkodácsolt.

Olyat, hogy a kakasnépség
ijedtében taréjt-nyelt,
s a sok csibe a tojásból
rémültében mind kikelt.

S elűzte a szárnyas népség,
nem tűrte a zenebonát.
Jobb lett volna, hogyha csöndben
tojt volna csak kilenc tojást.

HEKTOR KUTYÁM EMLÉKÉRE

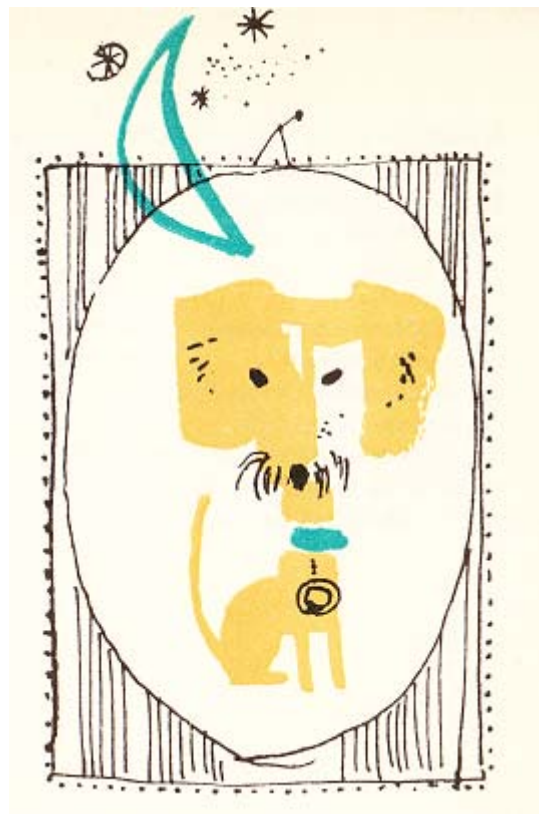
Hektor volt, az Iliászhoz
nem volt köze, csak kutyákhoz.
Szép, nagybundás, szóval: kutya,
kutya minden pereputtya.

Egerészett, bogarászott,
kedve, ha szottyant: halászott,
de nem pontyot, egy-egy rongyot,
árokvízből sík porontyot.

Olyik csonton el-elrágott,
elszopta vón a világot,
ha az velőscsont lett volna,
nem amolyan földből-gomba.

Ha kergetett egy-egy kandúrt,
háztól olykor elbitangolt,
máskor szomszéd-ebet agyalt,
ugatva egy „talpra agyart”.

Megbízott az emberekben:
ha tolvaj jött, beengedte –
hát ilyen volt ez a kondor-
szőrű bolondos komondor.

A pecért is jónak hitte,
míg az hurokba nem vitte, –
én sirattam s fenyegettem,
döngött öklöm az egekben.

Szinte látom: farkcsóválva
a Tej-utat bekószálja,
csillag-csücskön elcsaholgat,
nekirontana a holdnak,
óriási sárga csont az –
nézi-nézi nyálcsepegve,
mennyi velő lehet benne!

KUVIKDAL

Mindig féltem a kuviktól,
ha az éjszakán kuvik szólt.
Sose tudtam, hogy hol búvik
az a kuvik.

Tán a fáról, a kubikból,
vagy egy padlásról kuvikolt.
Mégse tudtam, hogy hol búvik
az a kuvik.

A nagyanyám egyre mondta:
Ott a kuvik a toronyba.
Ő se tudta, hogy hol búvik
az a kuvik.

Jó anyám is szólt ijesztve:
Ideszállott az ereszre.
Ő se tudta, hogy hol búvik
az a kuvik.

Csak az apám. Ölébe vett.
– Ne félj, betyár! – és nevetett –

Ne ijedj meg a kuviktól,
akármennyit is kuvikol,
nem hoz se jót,
rosszat se hoz,

rosszaságnak nincsen szárnya,
sárban kúszik,
bárhol búvik –
s az a kuvik
nem egyéb, mint egy kis árva
gyengeszívű vadmadárka,
aki nálad jobban fél.

HÁT EZ A FA MI FÁN TEREM?

Hát ez a fa
mi fán terem,
hogy ha szoba,
akár terem,
ez ott állhat
a díszhelyen –
tán valami
rózsát terem?

Nem almafa
s van almája,
diótól dús
minden ága,
nem fügefa
s van fügéje,
még banán is
bútt mögéje,
nem datolya,
nem narancsfa,
s datolyája
van s narancsa –
nem cukorgyár
s annyi cukra
van, hogy minden

ágra futja –
nem is kék ég,
de hát akkor
hogy-hogy este
csillagot szór?
Ejnye, ejnye,
tolvaj fája,
te vagy tán a
fák szarkája?

Nem is tolvaj,
nem is terem,
ott állt nemrég
még a hegyen
sok gyümölcsét
nem ő termi,
piacra kell
érte menni,
apám, anyám
öltözteti,
s a közére
költözteti,
hadd álljon ott
a főhelyen.
Tudjátok már
mi fán terem?

FALÁNK FERKE

Falánk Ferke csak egy falat.
Szálkástól eszi a halat.
Tollastól fal be egy csibét,
a zúzáját, máját, begyét.

Ez még semmi, most figyeld meg
hogyan eszik a Ferke-gyermek:
a levest, mint vizet issza,
szája szélén csordul vissza.

Csücsörítve szürcsöl,
Száját tátva csámcsog,
Szipákol is, hörböl,
Majmocskátutánoz.

Kés? Vagy villa? Hát ez meg mi?
Ő tíz ujjal szokott enni.

Úgy fogja a kolbászt,
mint kocsis az ostort,
s ahogy belekóstolt,
mint bűvész a kardot,

hopp, már le is nyelte,
ha a kolbász tartott volna,
ma is nyeldekelne!
A kalácsot tépi. A húst marcangolja.
Mormog evés közben, mint Heki a csontra.
A töltöttkáposztát
dühösen cibálja,
kenyér belét,
mint barkácsok
fűzfateknőt,
jó mélyen kivájja.

Eszik kézzel-lábbal,
vaját töm a fejbe,

foggal és körömmel
tehenet is fejne.

Ejnye, falánk fickója,
fejettömő kis hólyag,
majd megbánod temagad,
ha mindenki kikacag,
s te meg fogva a hasad,
izzadozva, lóhalálban
egy kis helyre
(ejnye, ejnye!)
fintorogva szaladsz.

**GÉZENGÚZ GÉZA
KALANDJAIBÓL**

A BŰVÖS NADRÁG

Régen-régen hajdanában,
mikor még a kisgyereket
megverték az iskolában:
kis Gézát is fenekelték,
mert a leckét nem tanulta.

Egyszer aztán gondolt egyet,
már a pálcát nagyon unta.
– Kellene egy csoda-nadrág,
hogy a testem védje-óvja,
akkor aztán csak püföljön
rossz tanítók suhogója.

S hozzáfogott egyik este.

Anyja kérdi: „Kész a lecke?”
Gézu kiszól: „Készül éppen.”
S lecke helyett az ebadta
a csoda-nadrágot varrta.

Préselte és kibélelte,
adta-vette, teremtette,
minden szöszét beletette,
pálca ágyát megvetette.
Most már jöhet bármi ármány,
kész a híres, új találmány.

Másnap reggel számtanóra.
Persze nem tanult őkelme.
Porozhat a bűvös nadrág.
Jó vastag a csepű benne,
szedte-vette, teremtette,
a suhogót nem érezte.

Jól szolgált a bűvös nadrág,
kitart ez vagy ezer évig;
más a számtanpéldát oldja,
Gézu a nadrágját foldja –
toldja-foldja,
de a példát
meg nem oldja.

Teltek-múltak a hónapok,
s egyik reggel, hej, ebura,
feljajdult a nadrág ura.
Hogy porzott a bűvös nadrág!

Addig verték, kirepedt.
– Mi a szósz ez? – szólt a tanár
Mondjátok meg, gyerekek!

S kihúzott egy marék csepűt,
kiegy pamutharisnyát,
egy gombolyag kenderkócot,
meg egy pásztor-tarisnyát.

Jól össze volt gyúrva-fúrva,
gömbölyítve-gombolyítva.
Kacag kórusban az osztály:
Ez volt hát a nadrág titka!

No, most aztán jött a pálca,
igen ám, de csepű nélkül
vékony lett a csoda-nadrág
s a kis Géza zöldül-kékül.

Ez a nadrág volt a bűnös,
rászedett, mert nem volt bűvös!
Hogyha jót is akart volna,
leckém megtanulta volna!

GÉZENGÚZ GÉZA AZ ÉLÉSKAMRÁBAN

Lopózik a kis Géza,
ennek fele sem tréfa,
megeszi a befőttet,
a sütőből a kótttest.

Remegj te is, kocsonya,
s a sonkának rokona:
hurka, kolbász, disznósajt,
hogyha Gézuka óhajt.

Majszol, fal a kis Géza,
fogy a lekvár s a tészta.
Nem lakott jól: felsóhajt,
valami mást is óhajt.

Hurka, kolbász, rokona,
nem vón rossz a kocsonya!
Az egyik székre feláll,
előtte kocsonyás-tál.

Belenyúl a kocsonyába,
– hogyha az kocsonya lenne! –

nem kocsonya, nem disznósajt,
csak az édesapja enyve.

Mit kíván, mit kíván
kinn a zörgő kicsi szán?

Beleragadt keze-szája,
jaj, átkozott kocsonyája!
Így ette meg az enyvet,
ma is még attól senyved!

Tiszta pitvart,
sose ótvart,
ügyes kezet, leleményt,
nem pörsenést, kelevényt.

Mosoly, ne légy mostoha,
szeressen az iskola,
barátok is – szívesen,
s könyvecskéim színesen.

ÚJESZTENDŐ REGGELÉN

Mit kíván, mit kíván
egyebet a kicsi szán?

Reggel korán – újesztendő,
tollal teli dunyha-bendő –
jó meleg, jó meleg,
ma kicsit később kelek.

Amit kíván, meglesz százszor,
ni, már ugrom is az ágyból!

Nézem, milyen hosszú hurka,
pedig az élete kurta,
s kacsingat rám gömbölyded
orcája a gömböcnek.

DALI ALI

Volt, hol nem volt,
volt egyszer egy dali
Ali.
Nem volt fancsali
képe,
szeme sem kancsali,
egész-fiú
volt Ali:
ép a keze meg az esze,
ép a lába
(ezzel járt az iskolába),
nem volt csonka,
bonka,
púpos,
sánta,
tetőtől a talpáig
– a tyúkszeme nem számít!
dali
volt Ali.

Na hát, ha ilyen dali,
derék volt ez az Ali,
vedd elő a ceruzád;
rajzoljuk le Alikát.

Előbb rajzolj egy kalapot,
a kalapnak kék alapot.

Hogyha kész a kalapod,
rajzolj köré szalagot.
A kalapba fess fejet –
fej legyen ám, ne kobak,
lehet kerek, mint az alma,
ámde benne: gondolat.

Rajzolj szemet –tágranyitva,
csak, ha alszik legyen csukva,
legyen csupa
kukucska.

Szénnel – vond meg szemöldökét,
fess orrot is, picit pizét –
ám ez az orr olyan orr,
nem csupán akkor
szagol,
ha kész a
tészta–
s hogyha kicsi, ici-pici,
nem azért, mert a gazdája
mindenbe tán beleüti.

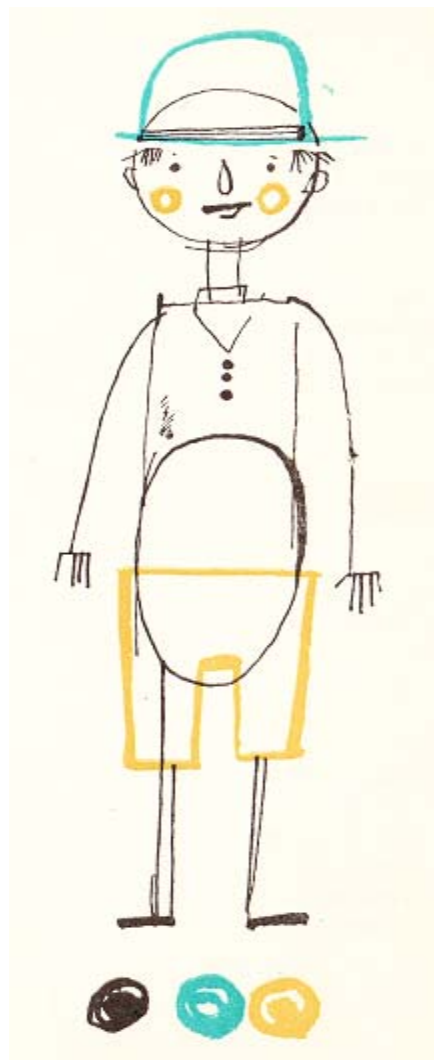
Rajzolj nyakat,
de ne nyakast,

hiszen Ali
bármily dali,
sose makacs.

Fössél hasat,
de ne hasast,
hiszen Ali,
bármily dali,
sose eszik
addig,
amíg
kihasad.

Rajzolj két kezet
tíz ujjal,
két lábat is
tíz lábujjal,
fess nadrágot Alira,
húzz a lábára cipőt is,
meglásd milyen dalia,
felülhet a trolira. –
máris mehet moziba.

Ilyen legény legyen Ali,
ne kancsali, se fancsali,
tetőtől talpig dali.
Ma még gyermek, ám jövőre
megett ember lesz belőle.

ÖKÖRNYÁL

A levegő
tükörtál,
úszik benne ökörnyál.

Fennakad egy
áfonyán,
bokra csücskén,
zátonyán.

ÉJSZAKA

Éj leszáll
Szél kaszál
Kisbogár
Sirdogál

Szép az ég
Derítő
Kék asztal –
Terítő
Hold rajta
Menny sajtja.

A SZERÉNY KAKAS

Kukorékol fönn a kakas
a szemétdomb tetején.
Nem a mesebeli nyakas,
ez a kakas más: szerény.

– Jól tudom, nem hangom hozza
a hajnalt, ha kivirít,
nem a kukorék okozza
a pitymallat fényeit;

nem szavamra lesz pirkadás,
felderengő rózsaszín,
nem kukorék, nem kotkodács
miatt lesz hajnal megint.

Nem! A hajnal jó magától,
akár tetszik, akár nem,
ámde cammog, s én barátom,
hangommal siettetem.

A RETEK, A PAPRIKA ÉS A BOLHA

Volt egy retek,
csípős, vörös.
Találkozott a Paprikával,
s amily pörös
volt e piros
orrú társ,
rögvest véle vitába szállt,
hogy ki csíp
nagyot és mesterit,
vagy méginkább:
nagyobbat, mesteribbet.
Ekkor a Bolha odalibbent,
ő is garast letéve
elfújta, mit már rég betéve
tud földünkön
nagy és kicsi,
hogy nála jobban
a nap alatt
de senki ám,
nem csíphet ott –
csípnivalót.

Nosza, hogy igazát
bármí áron
bizonyítsa, mind a három
versenyre kelt.
„Szabályos lesz a versenyünk.
Meg kell keresnünk emberünk ...”
– szól Paprikánk és elpirult,
hisz orrán borvirág virult.
A más kettő bólíntott,
mint valami
Bólogató Bálíntok.

Jött is egy ember,
szakálla nem volt kender,
(lehúzta minden reggel,
habbal, zsílettel.)
Paprikánk eléje lépett.

Az ember nagyot nézett,
de nem sokáig,
a vándor enni vágyik,
s a Paprikát
ecetbe mártva
mind megette.

Milyen sors vár
vajon a kis Retekre?
Meghámozta,
jól besózva
hersegette,
ahogy szokás, ahogy illik,
nyersen ette,
s végtére
válják egészségére,
ledőlt a fűbe
hálni –
vagy inkább:
szundikálni.

minden
csípésnél mesteribben.
Tanulság is van, ha fogadsz,
győzhetsz, de ott ne hagyd fogad.

A bolha
következett volna,
ám remekszabású ötlet
szökkent eszébe:
„Ha a kettő megholt,
a fogadás
mire való is volt?
A vetélytársak holtak,
nincs kivel versenyezni,
én győztem: holtversenyben.”
S elugrik sebtén, libbent

MUKK ÚR KALANDJAIBÓL

1. MUKK ÚR BOROTVÁLKOZIK

Mukk, a majom lelt egy könyvet
őserdőben, fa alatt.
Csiszoltfejhez szaladt rögvést,
fejtse meg a szavakat.

A majombölcs átböngészte.
– Az van benne, kiskoma,
hogy a majom az embernek
szegről-végről rokona.

–Remek eset– rikkantott Mukk,
szebbet el sem képzelek,
mától fogva – ember leszek,
így élek gyöngyéletet.

Ám a tükre majmot mutat,
bundás arcot, mancsokat.
Csöpp csipesszel csipegeti
Mukk a szőrpamacsokat.

2. MUKK ÚR ÉS A PAPAGÁJ PAP

Papagáj Pap a dzsungelben
tartott ma egy kis misét.
Mukk úr ásít: Hagyja abba,
ismerem én a mesét.

Papagáj Pap tájékozik:
Emberek bérence vagy,
ne rontsd meg a hívóimet,
hordd el közülünk magad!

Papagáj Pap addig uszít,
míg a harag lezúdul,
Papagájok templomából
Mukk úr úgy fut, mint a nyúl.

3. MUKK ÚR, A SZAKÁCS

– Szakács leszek! – Mukk határoz.
Tudjuk róla, hogy heves.
– Először is kiprobálom,
hogy főzik a nyaklevest.

Sót szór bele, vagy két kilót,
marék borsot, paprikát,
meg is főzi s dől a könnye,
tüszentteti orrlikát.

– Hm...ez nem jó! – dűnnyög Mukk úr,
főszakácsot keresek,
tanítson meg nyaklevesre,
kívánnék egy keveset.

A főszakács ámul-bámul.
– Szakácskönyvben ne keresd.
S jól odaszózz Mukk úrfinak.
– Ez volna a nyakleves!

4. MUKK ÚR FUTBALLOZIK

– Hát focizzunk – kiált fel Mukk.
Labda száll. Fúj a bíró,
Mukk úr a mancsába vette,
azt hitte kókuszdió.

– 11-es! – Háló zörög,
zúg-harsog a pfújolás.
Mikor hősünk kifelé jön,
szitok hull rá, záptojás.

5. MUKK ÚR ÖKÖLVÍVÓ LESZ

– Másfajta sport való nekem,
ringbe lépek, öklözök.
Máris látjuk szőrös testét
négyyszögű kötél között.

Puff egy ütés, Mukk úr szédül
s már menekül, ott terem
a ring szélén s mint egy majom,
úgy mászik a kötelen.

6. MUKK ÚR BORBÉLY LESZ

– Borbély leszek – mondja Mukk úr,
s a borotvát már feni,
két mancsával a habot a
vendég hajára keni.

Majd hirtelen abbahagyja.
Az fölriad: –No, mi van?
– Nem szeretném elcsúfítani,
szőrös képpel szebb, uram.

7. MUKK ÚR, A FELTALÁLÓ

– Készíték egy robot-embert,
szólott Mukk s máris kopog,
fúr-farag, vés, mert nehéz ám
faragni egy robotot.

Vége kész van! Kiállítom,
ez a legjobb alkalom.
Kacagják: – Nem robot-ember
ez, hanem robot-majom.

A VAKOND KIRÁNDULÁSA

Fű alatt a földben
él süketen, vakon,
kirándul a fényre,
pislogat a napon,
nem látja bár, de szereti
a fényt a kis vakond.

ŐSZ

Kéményünkön nincs már kereplő.
Fagy csíp, a hajnal mogorva.
Fázik a kisleány orra.
Orcáján szepeg a szeplő.

FORGÓSZÉL

Forgószeél nem hederít
semmire, de leterít,
mindent elkap, elpörget,
karót, szalmát, por-földet.

Mindent elkap, felfogat,
hullajt, leejt, elcsorgat,
nem pipál,
nem szitál,
szitakötő-szárnyon hál.

Hiszen estére betér,
nád közé viszi a szél:
anyjától lazsnyakot kap,
hogy kóricált egész nap.

SZEBB A PÁVA, MINT A PULYKA

Három gerkőc egyre fújta:
Szebb a páva, mint a pulyka!

De mikorra hazaértek
éppen főzték az ebédet.

Pulykasült volt az asztalon,
pedig nem volt lakodalom.

Fújja most a hármuk szája:
Jobb a pulyka, mint a páva!

A HÓEMBER

Milyen hideg a hóember,
pedig mégis, de jó ember,
kobakja hó,
pocakja hó,
tisza, jó,
hűvös hó.

Ha ránézel, megnevettet,
seprűjével nem seperget.
Nem, mert lusta, de hát: hó,
s nem tudja, hogy mi a jó.

KITALÁLÓS

Csillagok közt ő is csillog.
Míg akarjuk – addig villog.
(Mesterséges bolygó)

*

Van egy kecském, sose fejem,
rajta mégis sok jó terem.
(Kecskelábú asztal)

*

Hajó s vizet nem ismer.
Távol tőle a tenger...
A nagy úrben merült el.
(Úrhajó)

*

Háromlábún kétlábú:
ha a Háromlábú illeg,
kétlábú is vele billeg,
ha meg a Kétlábú billeg,
Háromlábú vele illeg.
Deha Kétlábú leszáll
Háromlábról,
igazából
mind a kettő jól megáll!
(Csizmadia a háromlábú széken)

*

Feje nehéz: Mégse makacs.
Szótárból sem szed szavakat,
s jól megérted véle magad.
(Kalapács)

Van egy bolha a fejemben,
hálni se hagy, úgy csíp engem.
Nem ölöm meg? Tovább csíphet.
Ha megölném – jobban csipked.
(Az ember ötlete, gondolata)

A KISEGÉR

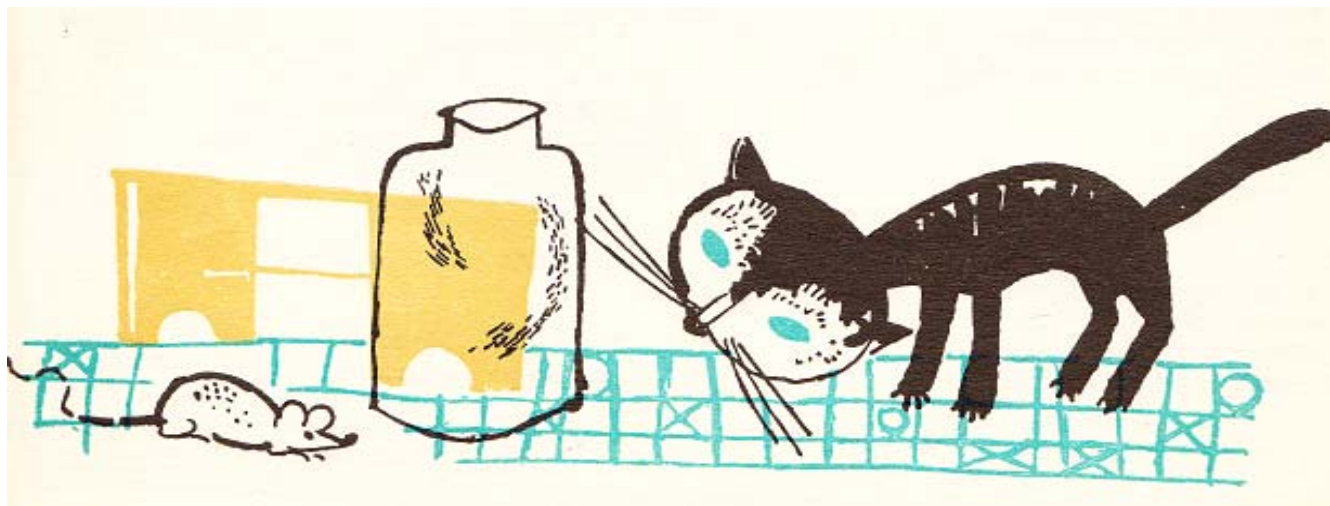
Ez a szegény kiséger
egy-két morzsából megél.

Rág a sajton estelig,
míg a gyomra megtelik.

Evés után – fényes nappal,
hasát sütteti a nappal.

Hanem csak addig szundít,
míg Cirmos rá nem sandít.

Nem tréfa a Cirmos körme,
kerekét old egykettőre.

SZELÍD ÁLLATKERT

Minden békés, semmi zordas,
sose éhes itt az ordas,
nem üvölt a pávián,
úgy hallgat, mint hátsó padban,
ha nem készült –
Fábián.

1. A MEDVE

Ez a medve-bunda bársony,
vásárolta a vásáron,
foga, ínye meg műrostból,
málnát, mézet sose kóstol.

2. A TIGRIS

Ez a tigris olyan szelíd,
semmivel föl nem hergelik.
Csupa jámbor engedelem:
nem is csoda: csíkos selyem.

3. AZ OROSLÁN

Az oroszlán nem vicsorgat,
a farka fűrészport csorgat.

4. AZ ORRSZARVÚ

Az orrszarvú szarva, orra
nem veszélyes, nem mogorva,
kapna rajta láng meg tűz, ha
meggyújtják, hiszen fűzfa.

5. A FÓKA

Nem fagy meg a fóka szussza,
kenderkócból a bajusza.

6. A RÓKA

Ravasz róka farka lombja
pamacsból van alattomba.

7. A TYÚK

Azzal csúfolják a tyúkot,
hogy neki csak tyúkész jutott.
Ám ennek a tyúknak,
még tyúkesze sincsen –
nincs min csodálkozni,
gipszből van a kincsem.

8. A SZAMÁR

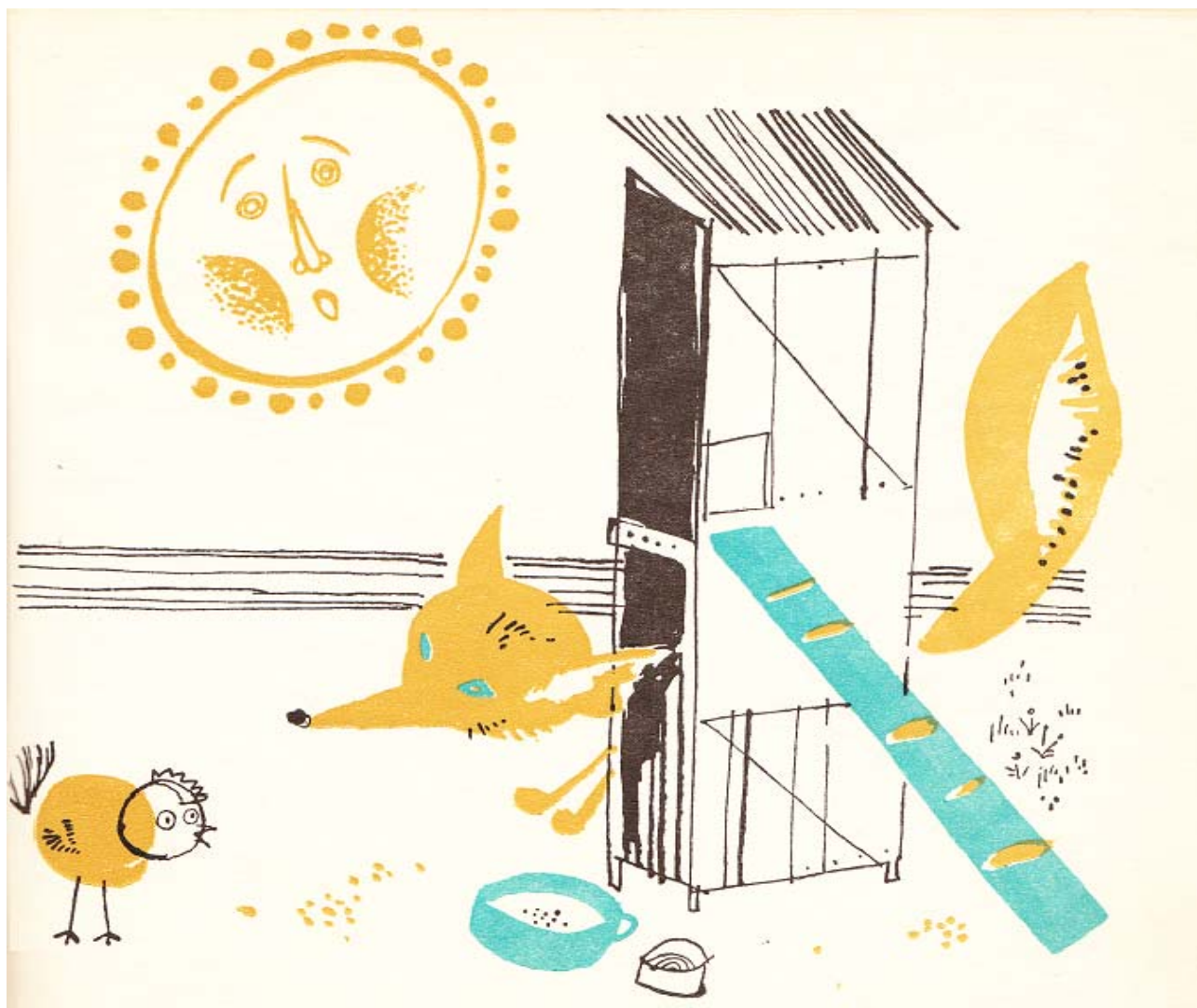
Ez a szamár nem is szamár:
gumiból a füle, orra.
Ha hiba van füzetedben,
menten ki is rádiózza.

A MEDVE

Ki ez itt, e markos fickó,
barnabundás? Hát a mackó.
Nehogy azt mondd, néki: mackó,
roppant sértődős a fickó.
Becsületes nevén: medve,
teljes nevén: barnamedve,
s hogyha morcos, mord a kedve,
birkozódna, verekedne.

A RÓKA

Akármennyire apróka,
mégis ravaszdi a róka.
csöpp csibédet odacsalja:
– Mesét mondok, hallga, hallga! –
azután meg: hamm, befalja.

ENNIVALÓ ÁLLATKERT

Ide gyere, kis ember!
Ide jöjjön, aki mer!
Állatkert ez, ám szelíd –
három gyermek fél nap alatt
ezt az egész állatkertet
mindenestől elnyeli.
Egy kurjantás:
Ide pajtás,
ez a fő, az a fő:
Itt ebben az állatkertben
minden állat ehető!

1. AZ ELEFÁNT

Az elefánt csontja drága,
de ez kicsi, mint egy csupor.
Rá csak gyermekek vadásznak,
hisz a csontja - krumplicukor.

2. A FARKAS ÉS A BÁRÁNY

Egymás mellett áll a farkas
meg a bongyorgyapjas bárány.
Vicsorog a szürke ordas,
reszketa báránynka árván.

Kirakatban is ordítna,
a kis bárány foga vacog.
– Szerencséd van, juhfióka,
sajna, cukorfarkas vagyok.

3. A KÉRKEDŐ MEDVE

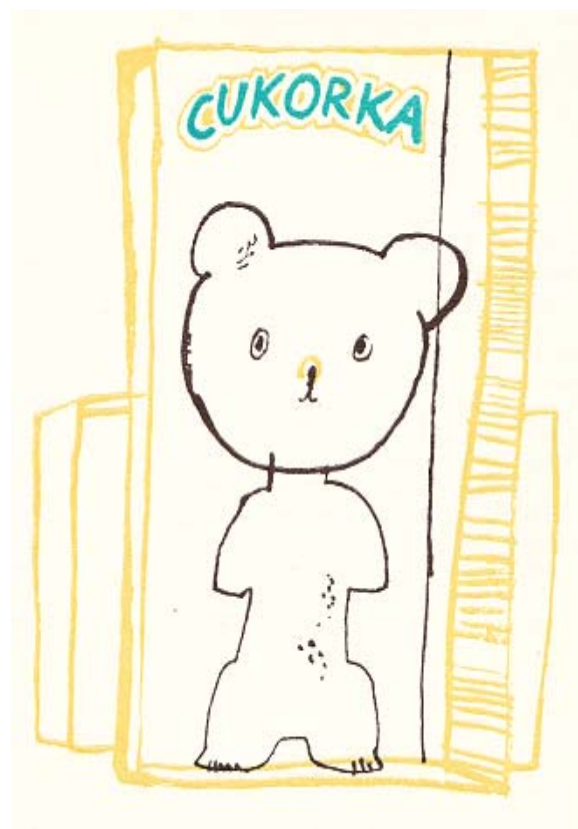
Ágál előttem a medve,
hej, de dicsekvő, de hetyke.
„Különb fickó nálam nincsen,
kicsi és nagy tudja,
rajtam kívül – egy állatnak
sincsen saját cukra.

Tyúkcukor nincs. Lócukorról
se hallott a világ,
cukorral nem kérkedhetnek
se rókák, se libák.

Az oroszlán pedig király,
még sincs saját cukra,
s bár pénze sok, édességre
egy halnak se futja.

Hanem finom medvecukrot
majszoltál-e, hékás?
Saját cukromból készültem...
Tudsz-e erre példát?"

– Pédát nem, de mért ne hinnék,
hiszek a szavadnak,
ha már olyan jó falat vagy. –
hamm, hát be is kaplak!

TARTALOM

Por Oszkár	5	Éjszaka	28
Ne féljünk a krampusztól	6	A retek, a paprika és a bolha	30
Melyik vagy te?	6	Mukk úr kalandjaiból	32
Ősz nyomában	12	1. Mukk úr borotválkozik	32
A gatyás tyúk	14	2. Mukk úr és Papagáj Pap.	32
Hektor kutyám emlékére	15	3. Mukk úr, a szakács.	33
Kuvikdal	16	4. Mukk úr futballozik.	34
Hát ez a fa mi fán terem?	18	5. Mukk úr ökölvívó lesz	34
Falánk Ferke	19	6. Mukk úr borbély lesz	34
Gézengúz Géza kalandjaiból	22	7. Mukk úr, a feltaláló	34
1. A bűvös nadrág	22	Ősz	35
2. Gézengúz Géza az éléskamrában	24	A vakond kirándulása	35
Újesztendő reggelén	25	A hóember	36
Dali Ali	26	Forgószél	36
A szerény kakas	28	Szebb a páva, mint a pulyka	36
Ökörnyál	28	Kitalálós	38

A kiséger	39
Szelíd állatkert	40
1. A medve	40
2. A tigris	40
3. Az oroszlán	40
4. Az orrszarvú	40
5. A fóka	40
6. A róka	40
7. A tyúk	42
8. A szamár	42
A róka	42
A medve	42
Ennivaló állatkert	44
1. Az elefánt	44
2. A farkas és a bányász	44
3. A kérkedő medve	44